

בלי שום היסטוריית חיפושים

זה השיר הזך

הקירות בסלון, במטבח, שוב לחים מבכי.
הם ממך עד בך. הם ממך עד בכי.
שוליות מעלות על עיני אד חם, חי מבכי.
שואלות את עצמן: עד היכן נעמד על הפכי.

לפעמים לא ברור לי אם את ושכנים אחרים
מתחרים במסגרת התמ"א: מי יבכה אחרון בקומה.
ותוגת משורר מעדן בי הומה בזכרי את תוחלת חיינו
שפוסקת: זה בכי בינים. את בכיך הסופי לא אשמע.

ואולי בגלל זה משטות בי עיני, שיודעות שיותר לא יראו
בבכיך הראשון, בשפעת שמש קייב, בבית החולים, בסוף מאי
וראות נסיון לאלתר משפחה עם אמה, עם אביך סטניסלב
שיצא במהרה מיומך. אבל אז עוד היה שטוף בשמים ונסה ונסלח.

שלשתכם אז בכיתם: על קריה. על חפש. על טרח לצאת לעולם.
כשהחליטו מה שמך, בדרך לבית חסר חדרים ועמוס מגרות,
קראו לך "תפארת בריאות" בלשון רומי. בכיתם כמו גלוי מחלה.
וכל בכי היה מנמק מסבות אחרות.

הַצָּרִי וְהַצִּיפּוֹרָן

עֶשֶׂר שָׁנִים הָיִית מַעְלִי וְסַפְרָת
לִי דְבָרִים מְלֻפְּנֵי שְׁנוֹלְדָתִי. כָּאֱלוֹ חִפְרָת
בְּתוֹכֵנוּ זְרוֹת שְׁאֲבָדָה מִיַּפֵּיָהּ, מִיָּמִים שֶׁהָיִית זָרָה
לְמִקְוָמִי וּכְבֹּר עֲקוּרָה מִדִּירַת הוֹרֵיָהּ, שֶׁשָּׁם כָּבֵר יָדְעוּ אֵיךְ קָרָה
הַטְּמָטוֹם הָעָרוֹם עַל פְּנֵיהָ. יָדְעוּ אֵיךְ הִלְבִּינוּ שְׁנֵיהָ. הָיוּ רִגְלִים
לִיפֶיָהּ. וּמִשָּׁם שְׁמַעְתִּי מִמֶּה, מִשָּׁנִים שֶׁהָיִית בְּגִילִי
וְכָל אֶחָד מֵאַחֶיהָ הָיָה חֵי, צְלִילִים שֶׁתְּכַלִּיתֶם הִיא גִּלְד
עַל פְּצָעִים שֶׁקָּדְמוּ לִי. שְׁלֹא אָמְרוּ לִי כָּלוּם
חוּץ מִזֶּה שְׁאֵת גְּמוּרָה. שֶׁדָּבָר לֹא אוֹכֵל לְהַזִּיז
בְּסֹדֶר כָּל בְּנֵיהָ וְקוֹלָהּ וְשִׁיטָתָהּ. וְהָיִיתִי יֶלֶד. וְזִכְרוֹתִי לֹא שְׁפִילָה
וְעִבְרָתִי עַל פְּנֵיהָ וּפְנֵי מִטָּתָהּ וְאַלְהָהּ לְמִקְוֹם תְּפִלָּה

וְאָמַר אֲזִי הַחֲזוֹן: רָאָה אֶת אֲשֶׁר נִחְרַט לְפָנֶיהָ בְּמַצָּחָהּ
וּמָה נִחְרַק כְּרֵהִיטִים לְהַקִּיצָהּ
מָה נִקְשָׁר לְפָנֶיהָ, מָה עוֹמֵד אַחֲרֶיהָ
וְזֶה מַעֲשֵׂה מִקְשָׁה עַד יִרְכָּהּ

וְאָמַר: לֹא הָרִית צֵאתָה מִמְטוֹת וְלֹא אֶת שְׁבוֹרֹן לִבָּהּ
לֹא נִשְׁאֵת אוֹתוֹ בְּחִיקָהּ כְּשֵׁאת הַיּוֹנֵק אֶת שְׁנָבָהּ
וּבִשָּׁר אַחֲרִים בֵּין שְׁנֵיכֶם וְלֹא יִכְרַת כְּאֲשֶׁר נוֹה
וַיִּקְרָא הַמִּקְוֹם קְבֻרוֹת הַתַּאֲוָה

וְאָמַר: אֵל תְּהִי כְּמֹת, שֶׁבִּשְׂרָהּ לֹא אָכֹל בְּצֵאתָהּ מִרְחֻמָּהּ
כִּי לֹא אֵל הָחִי בָּהּ יִרְדָּתָהּ, אֲלֵא אֵל דְּבָרֵי חֲתִימָהּ
שֶׁל פָּנִים שֶׁהֶעֱמִידָהּ בְּגוֹפָהּ כְּשֶׁנִּסְתַּתְּמָהּ
וְשִׁחַק קָדֵר עַל יְקוּתִיָּאֵל מְכַל אֲשֶׁר עַל אֲדָמָהּ

וְשָׁב וְאָמַר: לֹא הָרִית צֵאתָה וּבּוֹאָה בְּאַהֲבָה
לֹא מִקְנָאָה לָהּ הָאֲדִימָה, וְלֹא מִקְנָאָה בָּהּ צֶהֱבָה
לֹא בְּפָה אֵל פֶּה, לֹא בִּלְב נִרְפָּה, לֹא בְּטַעַם מֶר
כִּי הָיִיתָ בָּא, וְשִׁכְנָתָ בָּהּ, כְּנֹאֵם יְהוָה, שְׁנֹאֲמַר

וְהַצִּיפּוֹרָן — — — — —

הַצָּרִי

הַצָּרִי

הם תחושות ידך בערף, עוד לילה אחד
עוד פחד שמרקמו כמו לחות על חטם
כמו עוד דמוי לנוכחות שבירה, מחוירה כרתם,
שלה. בלי שום היסטורית חפושים.

ולמה התכוננת כשאמרת, "אתה יוצא מאפוסים,
אתה יוצא מהכלים, אתה רקוד על דם, אתה צלילים,
המוזרות של העקוד בה צלילים. בעוד שנה תמכר למישהי
אחרת את הקלוקלים שלה. היא לא תדע שנכתבו עלי

וגם אתה כאלו תשפח, תהיה אולי סוטה כמו עכשו
(ככלב השב וגו'), יצרך יתחמר, כמסמר לא עד תם ידפק
איך היית אומר, זה כמו לטפס על פסגת האורג'
באורג' נמצא האינ-ספק".